

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 9 oktober 2017 uitspraak gedaan op het beroep van

....., verder: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van **de voorzitter van de examencommissie ESL**, namens de decaan van de Erasmus School of Law, hierna: verweerder, waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies is gegeven.

I. Ontstaan en loop van het geding

.....(gemachtigde) heeft namens appellante op 1 september 2017 beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder d.d. 23 augustus 2017, waarbij aan haar een negatief bindend studieadvies is gegeven. Het college ontving van verweerder een verweerschrift d.d. 18 september 2017.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 9 oktober 2017. Appellante is in het bijzijn van haar gemachtigde ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door, vicevoorzitter van verweerder.

II. Motivering

1. Appellante heeft aan het einde van het studiejaar 2016-2017 45 studiepunten behaald aan bachelor-1 vakken van de bacheloropleiding Fiscaal recht. Hiermee voldoet appellante niet aan de norm van het bindend studieadvies. Deze houdt in dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving alle onderdelen van het onderwijsprogramma van bachelor -1 moeten zijn behaald (60 studiepunten). Aan appellante is een negatief bsa gegeven. Hiertegen komt zij in beroep.

In haar beroepschrift geeft appellante -kort samengevat- aan dat zij vanwege persoonlijke omstandigheden niet aan de bsa norm heeft kunnen voldoen. Appellante kampt al langere tijd met het hypermobiliteitssyndroom, als gevolg waarvan zij in ernstige mate last heeft van vermoeidheid en concentratieproblemen. Deze klachten deden zich gedurende het gehele studiejaar voor. Voorts heeft zij mede om deze reden faalangst ontwikkeld. De functiestoornissen hebben evident een nadelige invloed gehad op de studieprestaties, aldus appellante. Het college informeert waarom appellante haar faalangst niet eerder dan op 6 juni 2017 heeft gemeld bij de studieadviseur. Appellante antwoordt haar faalangst niet eerder te hebben gemeld uit vrees om daardoor een stempel te krijgen. Zij licht in dit verband toe

welke ervaringen zij op de middelbare school heeft gehad. Toen het naar haar zeggen echt niet meer ging, heeft appellante contact opgenomen met de studieadviseur. Appellante merkt op voor haar faalangst inmiddels in behandeling te zijn bij een psycholoog.

2. Verweerder geeft aan dat de gevolgen van het hypermobiliteitssyndroom niet blijken uit de documentatie die appellante als bewijs heeft aangeleverd. Bovendien, aldus verweerder, zijn desbetreffende stukken niet van recente datum, maar van 2012. Een zo oude medische verklaring kan, gezien de inhoud ervan, niet worden erkend als voldoende bewijsstuk van de aangevoerde medische omstandigheid. Appellante heeft pas op 6 juni 2017 voor het eerst bij de studieadviseur ervan melding gemaakt dat zij vooral tegen het einde van het studiejaar te kampen had met een angststoornis. De door appellante daarvoor aangeleverde bewijsstukken (uitdraai uit het journaal van de huisarts) erkent verweerder niet als medische diagnose. Verweerder betoogt dat wanneer faalangst al langer bestaat het aan appellante was geweest om een verzoek in te dienen bij de examencommissie tot extra tentamenfaciliteiten. Verweerder wijst op het ontbreken van voldoende overtuigend en concreet medisch bewijs omtrent de ernst van de aangevoerde klachten gedurende het gehele studiejaar. Voor verweerder is de oorzakelijkheid tussen de (persoonlijke) omstandigheden en de studieprestaties daarom niet aannemelijk geworden. Juist wanneer het ontbreekt aan deugdelijk medisch bewijs van het bestaan van een functiebeperking, is het des te meer van belang dat tijdige melding van de problemen bij de studieadviseur plaatsvindt. Nu zij pas op 6 juni 2017 melding heeft gemaakt van haar faalangst bij de studieadviseur, is er geen causaal verband aan te tonen met de studieresultaten, zo stelt verweerder. Verweerder merkt ter zitting op uit de stukken te hebben begrepen dat het hypermobiliteitssyndroom de oorzaak is van de faalangst en dat faalangst de persoonlijke omstandigheid is waarop appellante een beroep doet. Gemachtigde riposteert dat desbetreffend onderscheid niet op deze wijze kan worden gemaakt. De persoonlijke omstandigheid betreft niet alleen de faalangst, maar ook het hypermobiliteitssyndroom van appellante, dat gedurende het gehele studiejaar een negatief effect heeft gehad op haar studieprestaties.
3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Op grond van artikel 7.8b, derde lid van de WHW kan aan een studieadvies door of namens de decaan van de opleiding een afwijzing worden verbonden, op grond waarvan de student zich niet meer voor dezelfde opleiding kan inschrijven. Een dergelijke afwijzing kan slechts worden gegeven indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht wordt voor de opleiding, omdat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daaromtrent zijn gesteld. De bedoelde norm houdt in dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving alle 60 studiepunten moeten zijn behaald van het cursusjaar B1.

Vaststaat dat appellante aan het einde van het studiejaar 2016-2017 niet heeft voldaan aan de norm van het bindend studieadvies. Als verklaring daarvoor heeft appellante persoonlijke omstandigheden aangevoerd. De door appellante aangevoerde gezondheidsproblemen zijn naar het oordeel van het

college van een ingrijpende en ernstige aard. Het is van algemene bekendheid dat deze aandoening aangeboren is, zodat de overgelegde doktersverklaring weliswaar van enkele jaren geleden dateert, maar om die reden helaas nog steeds de actuele situatie weergeeft. De problemen van appellante blijkend uit het door appellante overgelegde medisch bewijs, zullen ook in studiejaar 2016-2017 hun invloed hebben gehad. Voor het college is het voldoende komen vast te staan dat de persoonlijke omstandigheden de studieprestaties van appellante negatief hebben beïnvloed. Een causaal verband tussen hetgeen appellante hieromtrent heeft aangevoerd en de behaalde studieresultaten is naar het oordeel van het college genoegzaam aangetoond. Naar het oordeel van het college is onder deze omstandigheden geen plaats voor een negatief bsa. Het bestreden besluit kan derhalve niet in stand blijven. Het beroep is gegrond.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellante gegrond, vernietigt het bestreden bsa-besluit en draagt verweerder op om met inachtneming van de overwegingen van het college een nieuw besluit te nemen binnen twee weken na verzending van deze uitspraak.